

זמן מתן תורתנו

מאמר שרה נזנאל * איור: מיקה איינוס

הכריז: "אנחנו הולכים ללמוד!" לישי היה ברור ש"אנחנו" כולל גם אותו, אז הוא קם, נאנח והלך בגרירת רגליים עם אביו ואחיו לבית הכנסת.

בית הכנסת היה מואר, ונדף ממנו ריח נעים של צמחיה רעננה. הכיבוד כבר היה מוכן על השולחן, ואנשים רבים כבר ישבו ולמדו בקול או בשקט. חלקם למדו לבד, חלקם עם חברותא וחלקם בחבורות שהתכנסו סביב שולחנות. ישי ישב על יד אביו ואחיו, שמוט בכיסא עם מבט אומלל על פניו, וחיכה להזדמנות הראשונה שבה יוכל לצאת ולהיעלם.

לפתע צפצף הביפר של אביו. אביו תמיד היה צמוד לביפר כי הוא היה מתנדב של ארגון "הצלה" והיה נקרא בפתאומיות למקרים דחופים בכל שעות היום והלילה. אביו הביט בביפר ואמר: "אני חייב לרוץ! ישי, תיקח בבקשה פיקוד על יאיר ותעזור לו ללמוד". ותוך כדי שהוא רץ לכיוון הדלת, הספיק אביו לומר מעל כתפו: "אני סומך עליכם שתסתדרו עד שאחזור".

נפלא! אמר לעצמו ישי בעגמומיות. לא מספיק שאני תקוע פה, אני אמור עכשיו גם ללמוד תורה לילד בכיתה ב'?" "אז מה אתה רוצה ללמוד?" פנה ושאל בקול עצבני את יאיר.

"אני אוהב לקרוא את סיפורי בראשית", אמר יאיר והרים עיניים מצפות לעבר ישי. הוא מאוד אהב את ישי ושמח על כל הזדמנות להיות בחברתו, למרות שישי היה מתנהג כלפיו בזלזול מסוים. "אני רוצה שנקרא את סיפורי יוסף והאחים".

"טוב, שיהיה", נאנח ישי ותהה כמה זמן יקח עד שאבא שלו יחזור.

ישי פתח את החומש והקריא במהירות ובקול משועמם: "וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת אָחָיו, וַיִּפְרָם; וַיִּתְנַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אִתָּם קְשׁוֹת, וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֵאִין בָּאתֶם..."

"אבא לא קורא ככה", אמר יאיר. "כשאבא קורא, אני ממש מרגיש את מה שקורה. הוא קורא בצורה ממש מרגשת!"

בליל שבועות כולם יושבים ולומדים, ורק ישי משתעמם. הוא מעולם לא אהב ללמוד תורה, משנה או גמרא. אמנם, הוא למד אותם בבית הספר כי הכריחו אותו, אבל הלימוד ממש לא דיבר אליו. והנה, בליל שבועות מצפים ממנו לשבת מרצונו החופשי במשך לילה שלם וללמוד ספרים משעממים. אוף! מה הוא אשם?

באותה שנה היה ישי בן 12. הוא כבר ידע שאבא שלו ינסה לשכנע אותו שזה חשוב ללמוד, ושבתור ילד שבשנה הבאה יהיה בר מצווה ראוי שהוא ילמד, אבל ישי לא התרשם מנאומים כאלה. הוא היה ילד עצמאי ולא אהב שמנסים להגיד לו מה לחשוב ומה להרגיש. הוא לא אוהב ללמוד תורה כי זה פשוט שעמום גמור, וזהו. שבוע לפני שבועות הוא כבר החל לתכנן בראשו איך ינסה להתחמק מהלימוד.

* * *

ערב שבועות הגיע. הבית היה מקושט בירק, וגם בית הכנסת היה חגיגי ומקושט. בסוף התפילה החברים של ישי עמדו מחוץ לבית הכנסת ותכננו את הלילה. חלקם תכננו אילו משניות ירצו ללמוד וחלקם תכננו מי יביא כדורגל ומי יביא חטיפים. לישי היה ברור שהוא צריך למצוא דרך לצאת מהלימוד תורה הזה כדי להצטרף לחבר'ה, אבל לא ידע איך.

בסעודת ליל החג סיפרה אחותו הקטנה על ריב ההרים, ועל כך שאף לא אחד מההרים הנישאים והגאותנים נבחר, אלא דווקא הר סיני הנמוך, הצנוע והעניו. ישי הקשיב בחצי אוזן, כי כבר הכיר את הסיפור הזה מהגן. אחיו דיבר על ברכת "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו" ועל כמה אנחנו שמחים שקיבלנו את התורה, ובינתיים ישי אכל עוד פרוסה של לזניה חלבית טעימה. לבסוף אבא שלו סיפר סיפור מרגש על לימוד תורה במסירות נפש, אבל ישי בהה בחלל וחיכה בקוצר רוח שכבר יגיעו לעיקר – לעוגת הגבינה!

בסוף הסעודה קמו כולם, פינו יחד את השולחן ואז אבא